

ние? Потъжни заедно съ чашите господари звѣрове, и избави ни отъ тѣхните похти Жена моя, дѣчица мои!... И Танчо изви-калъ така страшно, така страшно, щото сичките, които биле около него трѣпнале и погледале надолу. Той не заплакалъ, а само стискалъ длановете си и пжикалъ ка-то човѣкъ, когото рѣжатъ на части. А въ това сжщо време въ сжсѣдната кжщца единъ ясѣнь и тихъ женски гласъ пѣлъ:

Не вѣй, вѣтре, не вѣй,

Не вѣй, не ма люлѣй;

Не ми гласа разноси

Камъ Стара-планина,

Че азъ братецъ имамъ

Вовъ гора хайдутинъ.

Братъ ми ще да чуе

Мойте тжжни гласи,

Па ще въ село дойде, —

Турци ще го хванатъ...

— Хайдутинъ зеръ, хайдутинъ ми само остава да стана... рѣкалъ Танчо и влѣ-залъ въ кжщтата си.